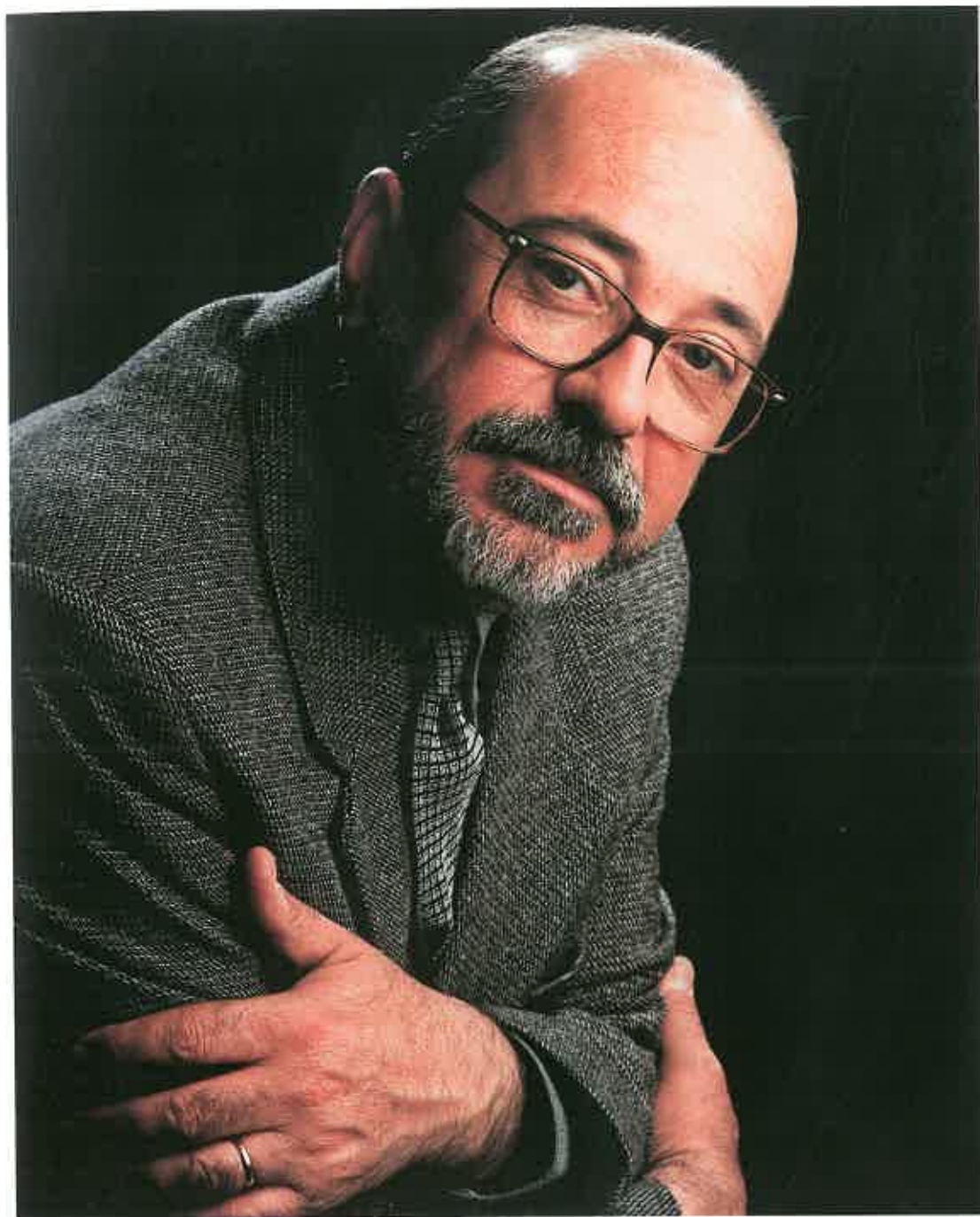

Tots naixem amb una disposició natural que ens fa sentir atrets vers un fi i, sense poder-ho evitar, els nostres actes i pensaments hi tendeixen sempre. Alguna força interna ens porta a moure'ns en una certa direcció. Josep M. Sierra té molt clar que la seva tendència ha estat sempre exercir una professió liberal: **"Crec que no podria dedicar-me a cap feina que no fos la pròpia de les professions liberals. Després d'acabar la carrera de graduat social, vaig començar a treballar en una empresa del sector metal·lúrgic, al Departament de Recursos Humans. Com en moltes cases d'aquest sector, hi havia un nivell de problemàtica laboral elevat. Cada dia es produïen diversos conflictes; de fet, es podia dir que cada persona era sinònim d'un conflicte. Després d'una crisi important, l'empresa va tancar del tot i això em va marcar molt. Vaig decidir que no volia tractar temes de personal de manera tan directa i vaig muntar el meu despatx. Sentia la necessitat de desenvolupar la meua pròpia tasca, amb la meua manera de fer i sent l'únic responsable dels esdeveniments. Vaig fundar l'assessoria el 1984, a Esplugues. Al cap d'un any vam decidir canviar-ne la ubicació i ens vam traslladar a Barcelona. Va ser en aquell moment, amb la consecució del muntatge del despatx actual i amb la perspectiva d'una cartera de clients, que em vaig veure realitzat com el que sempre havia pensat que era, un professional liberal."**

La predisposició cap a un cert gènere de vida es va concretar en el que és la seva vocació. **"La feina del graduat social és molt sacrificada i, alhora, poc esplendorosa. No crec que ningú pugui exercir-la amb eficàcia sense tenir-ne vocació."** Difícilment algú pot ser feliç realitzant una feina per a la qual no se sent atret. En Josep M. treballa amb il·lusió i amb la confiança que li proporciona el fet de saber que ha trobat el seu lloc dins de la professió: **"Em considero un home de laboratori; a mi m'agrada estudiar i preparar els assumptes i, després, passar-los a altres companys. Som un equip de quatre persones, entre elles la meua dona, i cadascú s'encarrega dels temes que domina més."** El bon funcionament del conjunt del despatx requereix uns professionals individuals competents, que s'interessin per la feina i no deixin mai de banda la formació continuada: **"La influència que es pugui tenir sobre el grau de responsabilitat que s'assumeix depèn de cadascú, dels objectius que es marquen. Per a nosaltres, el més important és actuar amb professionalitat i per això considerem que la formació és bàsica i no la comptabilitzem com a despesa. Les modificacions se succeeixen dia a dia, en tots els terrenys; és imprescindible tenir les eines suficients, que això es dona per suposat, i un esperit dinàmic. Una de les activitats que més m'agraden de la tasca de Col·legi de Graduats Socials és, precisament, l'organització dels seminaris. Estan dirigits a la formació i a l'actualització d'aquesta formació, tant del graduat social com del personal del despatx. Nosaltres ens prenem les jornades de formació com si fossin dies d'esbarjo perquè, tot i que resulten temes espessos, són necessaris i interessants. Sempre estem donant voltes sobre el mateix, però és amb aquests seminaris que t'adones de la importància d'ajustar-te als canvis. Crec que això passa en totes les professions, tothom ha de dedicar un temps molt important de la seva feina a estar al dia dels temes que l'afecten."**

Una altra manera de no perdre el ritme i de donar el millor servei als clients és contrastar parers amb altres professionals: **"Demandar ajut entre els companys és una pràctica sovintejada. No es fa de manera pública, davant mateix del client, sinó que és més extraoficial. Podriem dir que fas consultes als amics que tens dins de la professió, més que no a altres col·legues. No sé si és una pràctica de caràcter general però nosaltres, almenys, la considerem habitual. Quan tenim dubtes, ens reunim amb cinc graduats socials i una advocada, col·laboradors de fora del despatx. Tots provenim de diferents especialitats i compartim els assumptes complicats; demanar consell i suport als companys és freqüent i és d'una gran ajuda."**

Quan va arribar a Catalunya, procedent de Salamanca, en Josep M. va començar a aixecar els pilars d'una carrera professional d'èxit. La iniciativa pròpia, caracteritzada per la voluntat de ser professional al cent per cent, es va enriquir amb l'aportació de la seva dona. La Rosa va estar al seu costat des d'un principi i és un component essencial de l'equip. En el futur, hi ha moltes probabilitats que el seu fill Carles s'integri a l'empresa. De moment hi treballa a temps parcial perquè encara està estudiant. L'altre fill, Xavier, també està involucrat en aquest món, però en un altre vessant: **"Ell està relacionat amb un directori per als professionals de l'administració de finques que edito conjuntament amb un altre company. Jo pertanyo al Col·legi d'Administradors de Finques, tot i que no n'exerceixo. L'única activitat que m'hi connecta és l'elaboració d'aquest directori que el Col·legi ens distribueix."** Tant entre aquest darrer col·lectiu com entre els graduats socials es palpa una gran quantitat d'intrusisme. Cada vegada hi ha més control però la manca de rigor està, encara, a l'ordre del dia i els perjudicats són els ciutadans que inverteixen els seus estalvis en un bé immoble: **"La gent sap quina mena de pis vol, quines necessitats té i quins requisits demana, però no pensa en altres qüestions que hi estan relacionades, com les càrregues que pot tenir aquell habitatge i que el venedor li amaga. Hi ha moltes persones que ni tan sols pensen en la possibilitat d'adreçar-se a cap professional per a preguntar-li com anirà la inversió. A Alemanya, per exemple, això no passa; difícilment, un particular comprarà un pis sense el seu assessor; aquesta és la millor manera d'evitar conflictes."** Algú que actua sense escrúpols ha de desaparèixer, tard o d'hora, de l'àmbit professional, però el mal ja està fet, als clients amb qui s'ha tractat i a la resta del col·lectiu. **"L'ètica és necessària, no perquè desenvolupem una tasca dintre del dret laboral i fiscal, sinó, senzillament, perquè som membres d'una societat. Estar col·legiat és un requisit que, tot i que pot ser necessari, no és imprescindible. No podem establir cap analogia entre el fet d'estar col·legiat i el rigor en el treball, ni a l'inrevés. La manca d'ètica es pot trobar en qualsevol part i moment, amb independència de si estàs associat o no a un col·lectiu. El problema no rau en pertànyer o no a una associació; és una qüestió d'actitud personal, de voler actuar conseqüentment amb l'ètica. El codi deontològic dels graduats socials és com la resta de lleis per a la ciutadania; hi són, però només les respecten aquells que ho volen fer. La falta de rigor d'un individu no reflecteix res més que la manca de professionalitat, i provoca que tot el col·lectiu se'n ressenti."**

**“L’ètica és necessària
perquè som membres
d’una societat”**

Josep Maria Sierra - Barcelona (Barcelonès)